

Feljegyzés az ötvenes évekről

Több a panasz errefelé, barátom, mint mondjuk egy szerdán a paprikáskrumpli valamennyi listában kijelölt háztartásban. De legalább eggyel több a lehetőség elkapni egy ki tudja honnan alácsüngő gyulai kolbászt, s megkapaszkodva benne lódulni tájak és tetők fölött, át egyenest a Kölni Dóm tetejére, s transzponálni jajongást holmi derűsebb belcantoba.

„Akkorát szippantottam a Dóm tetején az itteni levegőből — hazudta a tatus —, hogy odalent föl pattant az autók teknőfedele is! Sőt a Herrek és a Gnedíge Frauak belső zsebéből a tárca és ridikül mind kiröpült ide, föl a kezembe — benne temérdek DM, csak úgy libegett a márka, a csekkfüzet, gyönyörű galambok!”

Van idő mostanság írni haza a kiskolbászú palimadaraknak — túrnak-fúrnak, eleméztik a túró-fúrót, aki meg őket nyomorítja, de az agyukba beleszivódott a Jozsifianus Rettegtető-Művek — a RETTMŰ — a „kipúcsaja-magúcsaja” panaceája, ragtapasszal rögzül a homlokukon —, kocsmai verekedőknek, sérült ökölvívóknak nézheted őket: imádják a dumákat, s hogy jövőkbe vetett bizodalmat recseg a trombitaszó! Csapatukban akad két nagyfülű, aki kék overallról álmod, keble alatt recsegő rádió: „John Brown body lies...” vagy rockos flitteres görli rikoltoz, s másik fülükben brummogása a Volga motornak. Valami Stotckhausennek volt ez az effekt a kevére való. Sőt!

„Éljen a RETTMŰ” — Végre agyukban terjeng a Szép Fekete Szabadság, meg a készség — ó gyönyörű múlt idők — fölmászni oda, a Mama vagy a Grószmutter padlására, de szép is volt kukorékolni szénapadlás létráján pisztolyosan, háttérben árnyéka jó tovarisnak. Túl sokat is mondhatnék a Kölni Dóm tetején illeget Tatusokról, barátom, s hogy szabályos koponyákban faltól falig verődött a kopasz fej. (ma is verődik, zanzásítva öreges szklerózis multiplex óvja).

Én bizony konfiskáltam a matézissel képletek alá búvó ürge, nem volt RETTMŰ tapaszom, kitagadták az agyamból, és nem gurult a kopasz a koponyámban — jó a szerencse, a hülye gyanúsítás is, hogy Machiavellivel a találkám, hogy az Il Principe, s „a divide et impera” elemi szózat. (ha van egyáltalán elemi szózat) — Ave! szép jajongás Kölni Dóm tetején, szippantott DM, tárca-ridikül, mamák padlása, kétfülűek John Brownja, végtelenített kolbász, mint lehetőség. Maradok Chauchy konvergencia kritériuma és vesszor „versben bujdosó haramia” — ha még adatik élnem.

Találós mese mesélőknek

*Hol volt a mese eleje
ha már itt a vége?
De sejtjük-e, a mesélő
vajon mesét mesél-e?*

*Hol volt a Farkas eleje,
ha volt csak Hófehérke?
Sejtjük-e a mesélő
versnyi mesét mesél-e?*

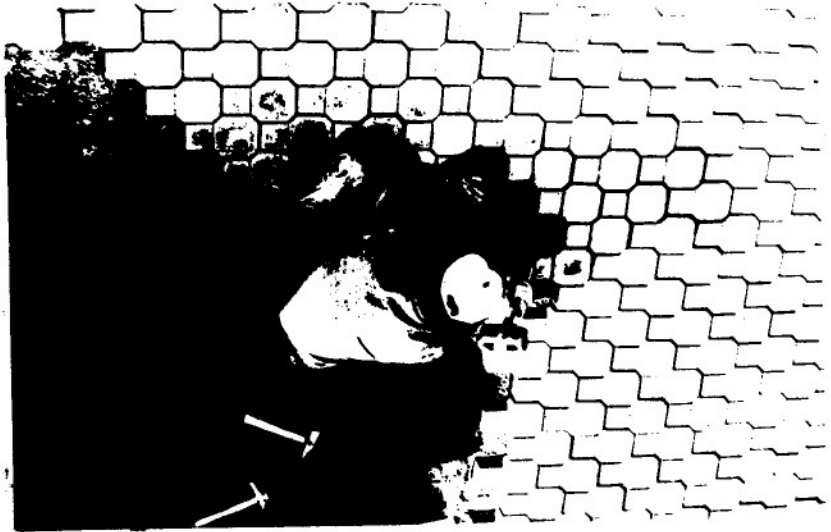
*Ha itt van már a „vége van”,
a vége éppen hol van?
De sejtjük-e a mesélő
elevenen vagy holtan*

*Farkas-fog csattogtatta
Piroska s Hófehérke,
elevenen vagy holtan
vajon mesét mesél-e?*

*Hol volt Piroska feneké,
kerekded Hófehérke?
megmarcangoltan hol van?
Farkas mellényzsebében?*

*Hol volt a Farkas eleje?
mellényzsebe? mesében?
Piroska, ő mesélgetett
mesét másik mesében?*

*Másik mesében Farkas úr
saját mellényzsebében?
Maradt Piroska, Hófehérke?
Egy vers vajon mesél-e,
ha nincs eleje csak vége?*

VÁRNAI LÁSZLÓ FOTOGRAFIKÁJA